

**Beethoven, Debussy,
Ravel: Σονάτες
για βιολί και πιάνο.**

Δανάη-Παπαματθαίου Μάτσκε (βιολί), Ούβε Μάτσκε (πιάνο) [FRIDA 018]

Εφημερίδα των Συντακτών, 20/5/2014, σελ.21, Ι.Σβώλος

Το αθηναϊκό κοινό είχε την ευκαιρία να γνωρίσει τη βιολίστρια Δανάη-Παπαματθαίου Μάτσκε κατά την τελευταία πενταετία, μέσα από συμπράξεις της με την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών και την Καμεράτα. Εχοντας γερές σπουδές, πρώτα βραβεία σε διεθνείς διαγωνισμούς και αύξουσα εμπειρία εμφανίσεων, η ταλαντούχα, σήμερα 26χρονη, μουσικός χάζει ήδη μια σταδιοδρομία ως σολίστ στον ευρωπαϊκό χώρο. Εδώ καταθέτει μια ωραία δισκογραφική δουλειά έχοντας ως συνοδό τον πατέρα της, τον γνωστό, ενεργό πιανίστα Ούβε Μάτσκε.

Τα τρία έργα που επέλεξαν να παίξουν γεφυρώνουν το διάστημα από τον κλασικισμό στον μοντερνισμό: από τη «Σονάτα για βιολί, αρ. 7» του Μπετόβεν στις αντιπροσωπευτικά γαλλικές «Σονάτες για βιολί» των Ντεμπισί και Ραβέλ. Δομημένες με προσοχή, ακρίβεια και φροντίδα στη λεπτομέρεια, οι τρεις ερμηνείες διαφοροποιούνται αυτονόητα, ανάλογα με την εποχή και το μουσικοαισθητικό στίγμα εκάστου συνθέτη. Επίσης, διαθέτουν καλή αντίληψη της μουσικής δραματουργίας. Στον καθαρόαιμο κλασικό Μπετόβεν κυριαρχούν το καλοφινιρισμένο, σφιχτό πλάσιμο της φραστικής, το νευρώδες ρυθμικό στοιχείο, ενώ οι χαρακτηριστικές μπετοβενικές μεταπτώσεις σε αναθετικές διαθέσεις και τα στοιχεία έκπληξης αποδίδονται εύστοχα και με σαφήνεια. Αντίθετα, στους δύο Γάλλους εμπρεσιονιστές ο ήχος προβάλλει πιο πιπτικός, η φραστική πιο ρευστή και αισθησιακή –δίχως να γίνεται ποτέ πλαδαρή–, ο ρυθμικός παλμός πιο εύπλαστος, με πεστικά αποδοσμένα στοιχεία της ιταζιστικής σαγήνης (Ραβέλ).